

Antes de...

BRONKS & COMPAGNIE
TEA TREE

Tijd voor een stapje in de wereld

Wouter Hillaert
Gezien op 09 mei 2026
Paul Van Ostaijensite, Leuven, in het kader van CIRKL

Dromen, niet durven, toch doen: niet alleen peuters zijn bekend met dit stappenplan. Het is een vorm van waaghalzerij voor het leven, om steeds weer het grote onbekende aan te gaan. Precies dat hele proces leggen Sara Olmo en Pierre Viatour van Compagnie Tea Tree onder een fijn vergrootglas in ‘Antes de...’, een circusversie van ‘reisje rond de wereld’ voor 2+. Met grote naturel passen ze circus en bewegingstheater vanzelfsprekend in elkaar.

11 MEI 2026

Reisje rond de wereld, herinner je je dat kinderspel nog? De regels zijn even simpel als uitdagend: je moet je door een ruimte bewegen zonder de vloer te raken, door van stapsteen naar stapsteen te *jumpen*. De prototypische spelomgeving daarvoor is een turnzaal vol tuigen, al dan niet met een tikker erbij. Met enige cultuurhistorische overdrijving zou je kunnen zeggen dat het spel geïnspireerd is op de modernistische utopie om te vliegen, om met minimaal contact met de aarde zo snel mogelijk de wereld te veroveren.

‘Antes de...’ is een van die vele circusvoorstellingen die hun hele dynamiek laten vertrekken van één simpel instrument.

Compagnie Tea Tree, een Brussels verbond tussen danser-choreografe Sara Olmo en acteur-acrobaat Pierre Viatour, kiest voor een veel uitgepuurder beeld: een lege speelvloer met slechts twee eilandjes. Die bestaan uit één en hetzelfde bouwelement: bruine achtkantige houten blokken die eruitzien als ‘pietjesbakken’ op hun kop. Met hun licht verschillende hoogte passen ze mooi en stevig in elkaar, zodat er torentjes en zelfs heuse torens mee te bouwen vallen, tot boven twee meter. Daarmee is ‘Antes de...’ (Spaans voor ‘net voor’) een van die vele circusvoorstellingen die hun hele dynamiek laten vertrekken van één simpel instrument, om daar dan consequent alle mogelijkheden van te

exploreren.

Wanneer de zaal volloopt met families met jonge kinderen, zitten Viatour en Olmo al dicht tegen elkaar op één zo'n blok aan de podiumrand. Viatour stelt hen voor als Pierre en Sara. Hij wil graag eraan beginnen, maar Sara trekt intussen steeds weer zijn nonchalante voeten terug op het blok. Zij vreest de vloer, is bang van beginnen. Als een angstvallig vogeltje dat uit het nest moet, klampt ze zich vast aan haar vertrouwdheid. Bij veel kleutertheater zou dat aanleiding geven tot overacting, maar hier ziet het eruit als een waarachtig terugdeinzen. Sinds hun debuut 'Semilla' (2021) gaat Tea Tree prat op oprecht spelplezier op scène, en dat merk je.

Volatiele verkenning
Viatour speelt dan maar zelf de vloer. Zijn handen, voeten en benen worden de stapstenen waarop Sara haar benauwdheid steeds vlotter overwint en haar bewegingsruimte gestaag uitbreidt. Zo waadt ze door de wereld, boven de grond: eerst met fladderende vlerken, dan met steeds meer vleugelslag. Precies zoals elke kirrende peuter zijn biotoop verruimt.

Ook het tempo van 'Antes de…' werkt letterlijk in stapjes. In een precieuze choreografie tussen bewegingstheater en main-à-main-acrobatiek – omzichtig en geleidelijk, zonder grote uitschieters – wordt de kijkervaring van het prille publiek even zorgzaam opgebouwd als Sara's volatiele verkenningstocht. Er is tijd. En Tea Tree neemt die.

Op montere Spaanse gitaarmuziek van Mark Dehoux overbruggen beide performers zo het gapende oppervlak tot het andere eilandje achteraan, waar vier blokkentorentjes opgesteld staan als een halve troon. Prompt vervelt Sara daar in de typische peuter die, eens voorbij de schrik, haar nieuwe verovering helemaal voor zichzelf opeist en Pierre als onnozele voetveeg terugstuurt naar het krappe blokje vooraan. Terwijl zij zich in allerlei houdingen prinsheerlijk neervlijt in haar ruime koninkrijk, moet hij zich in de meest onmogelijke bochten wringen voor een gerieflijke houding. Hij krijgt er de hilariteit van de zaal bovenop. Kinderen blijven kleine kolonisatoren.

Zoals haar ene tip traag naar de vloer reikt, lijkt hij wel de gestrekte wijsvinger van God die Adam het leven toekent.

Tegelijk is er intussen genoeg genderbewustzijn in de circuskunsten om van die klassieke contrastverhouding tussen het spitse kleine vrouwtje en de grote mannelijke steunbeer geen onomstotelijk stereotype te maken. Als Sara en Pierre hun reisje rond de wereld uiteindelijk samen eindigen op één hoge wankele toren, krijgt *hij* het ineens benauwd. Hoogtevrees, krokodillentranen, *freeze*.

Er zit niet anders op dan dat Sara nu de ban breekt en eindelijk grond vindt onder haar voeten. Zoals haar ene tip traag naar de vloer reikt, speciaal uitgelicht in een warme spot, lijkt hij wel de gestrekte wijsvinger van God die Adam het leven toekent. Het is het sleutelmoment van de voorstelling: de symbolische tel waarop 'net voor' overgaat in 'nu', waarop durven omslaat in doen. Op hoge tenen, als een balletdanseres, trippelt Sara door haar nieuwe paradijs. Het heeft iets van een bevrijding. Van de mens als solist met zijn te overwinnen schroom. Modernistische idealen blijven de scène kleuren.

Precies gepast

Toch is ‘Antes de…’ vooral een voorstelling over samenwerking, over de nood aan anderen om je levensreis door te kunnen zetten. Wanneer Pierre eindelijk bevrijd is vanop zijn toren, na een acrobatische operatie die alle wetten over draagkracht tart, haakt hij zich eerst zo hard vast aan Sara dat ze bijna stikt onder zoveel *klampachtigheid*. Met veel liefde brengt ze hem vervolgens in stapjes weer tot zijn *nemesis*, maar nu op een hoogte die hem vervult met vertrouwen. Als Tea Tree al een boodschap meegeeft, zie je die hier: leg je lat in het leven waar ze past, niet waar ze je doet stressen. Het ware durven is daar hulp bij te vragen.

Hun lat is wat ze willen vertellen, niet hoe ze zich kunnen overtreffen als evenwichtskunstenaars.

Wat deze bescheiden voorstelling in regie van Yutaka Takei ook artistiek zo overtuigend maakt, is haar aangename balans tussen kunde en verhaal. In veel circus blijven de trucs primeren, en wordt er daarna vaak een inhoud opgeplakt voor extra cultureel kapitaal. In ‘Antes de…’ voel je precies het omgekeerde: alles vertrekt van een gelaagde analyse van de prille menselijke ervaring als ontdekkingsreiziger, en van wat de makers daarover kwijt willen. Hun partneracrobatiek is vervolgens de unieke vorm om die inhoud echt voelbaar te maken.

Sara Olmo en Pierre Viatour kunnen als acrobaten wellicht veel meer, veel hoger, veel straffer. Alleen is die show-of niet waarvoor ze op scène staan. Hun lat is wat ze willen vertellen, niet hoe ze zich kunnen overtreffen als evenwichtskunstenaars. Precies dat maakt alle evenwichten in dit veertig minuten durende reisje rond de wereld alleen maar kunstiger. ‘Antes de…’ is een voorstelling waarin alles precies past.